

kapitola druhá,

*ve které si vyslechneme příběh o ztraceném prstenci
a v níž nesmělý mladík sebere odvahu*

Pan Gabriel seděl na své oblíbené lavičce a suchou houskou krmil holuby a kachny, které se za ním přikolébaly z nedalekého jezírka. Bylo krásné sobotní dopoledne a v parku byl klid. Jen pár lidí spěšně chodilo po nákupech, aby stihli uvařit víkendový oběd. U výlohy malého květinářství stál mladík a smutně koukal dovnitř. Pak se narovnal v ramenou a udělal smělý krok směrem ke dveřím obchodu. Jenže jakmile chytil za kliku, veškerá odvaha ho rázem opustila. Svěsil ramena, pustil kliku a otočil se

ke květinářství zády. Rychlými kroky se vzdaloval a mířil do parku. Pan Gabriel celou scénku s drobným úsměvem pozoroval.

„Dobrý den, pane Gabrieli,“ pozdravil smutný mladík, když šel kolem lavičky.

„Dobrý den. Už jsem vám vyprávěl, jak jsem jednou pomohl Saturnu?“ odpověděl pan Gabriel, který zrovna dosypal housku holubům a kachnám, a oprašoval si sako.

„Té planetě?“ zarazil se mladík.

„Ano, posadte se. Povyprávím vám o tom,“ poklepal pan Gabriel na místo na lavičce vedle sebe.

Mladík jeho vstřícný pokyn uposlechl a posadil se. Usoudil, že jeden příběh z úst pana Gabriela nemůže škodit.

„V dobách, kdy jsem po zemi chodil jako obr, se stala jedna strašná věc. Po celé sluneční soustavě se roznesla zvěst, že se Saturnu ztratil jeden z jeho překrásných prstenců. Byl z toho docela poprask. Všichni o tom mluvili, ale nikdo se neměl k tomu, aby nešťastnému Saturnu pomohl. Nekonečné debaty u sladkých nektarů většinou končily tím, že si Saturn určitě pomůže sám, protože je tak veliký.“

